

VENNEN

1. ÅRGANG NUMMER 9 NOVEMBER 1949

INDHOLD

Om homoseksualitetens opståen.....	142
En kvindes ensomhed.....	147
Ingen politisk tendens	149
Venskabet gennem tiderne	150
De tre kategorier igen	154
Ved De —	155
Banal kønskonstellation?.....	156
Op med humøret!.....	156
Tegning af ung mand.....	157
Homoerotisk litteratur.....	158
Fra livets arena.....	159
Billeder eller ikke?.....	161
En smuk gave	162
Fra vore afdelinger.....	163

FORBUNDET AF 1948

Optagelse i denne eksklusive forening kan ske på særlige betingelser. Abonnenter på »Vennen« har billigere kontingent. Afdelinger er under oprettelse i de større byer. Forlang nærmere oplysninger ved at skrive til:

FORBUNDET AF 1948

POSTBOKS 809 . KØBENHAVN Ø

Telefoner: Formanden: Palæ 9433

Kvindelig rådgiver: Gothåb 514 u

Odense:

Odense-afdelingen har foreløbig udsendt 116 brochurer til følelsesfæller på Fyn efter opgivne adresser. Til gengæld kommer der stadig nye medlemmer og abonnenter på »Vennen«. Vi håber, at efteråret og vinteren vil bringe tallet yderligere i vejret.

Fra afdelingens start den 8. maj og til 1. september har vi modtaget et samlet beløb på 129,80 kr., som vi siger hjertelig tak for. Det vil blive anvendt til gavn for vor lokale virksomhed. Bidragene fordeler sig således:

E. B.	22,00 kr.	870-338	32,00 »
847-576	23,80 »	046	50,00 »
857-943	2,00 »	Ialt	129,80 kr.

Vi efterlyser gode ideer fra medlemmerne med hensyn til arrangementer i vinterens løb. Forslag modtages med taknemmelighed. Måske vilde det også være en god idé, at Odense-afdelingen arrangerede en tur til klubaftenerne i København. Vi må så påtage os at ordne det med logi i hovedstaden. Måske nogle af vore kolleger i København kunde tænke sig at huse en fynbo en enkelt nat?

Endelig vil vi gerne henlede opmærksomheden på vor adresse: Forbundet af 1948, Odense-afdelingen, poste restante, Odense. Hertil kan alle henvende sig, som ønsker kontakt med afdelingens bestyrelse. Det gælder både gennemrejsende gæster og følelsesfæller fra hele Fyns stift.

Bestyrelsen.

Husk udflugten lørdag den 8. oktober i Odense-afdelingen. Indbydelse er sendt direkte til alle medlemmer. Der kan ventes en meget fornøjelig aften udenfor byen og under private former. Vær med til at gøre vort første arrangement til en stor succes. Nye medlemmer optages.

Flere afdelinger ønskes.

Forbundet ønsker gerne afdelinger oprettet i Oslo, Stockholm og Århus. Interesserede, som vil hjælpe os hermed, bedes henvende sig til hovedbestyrelsen. Det er vort ønske, at »Vennen« efterhånden skal blive et virkelig interskandinavisk tidsskrift med redaktører i hvert land. Når tilslutningen er stor nok fra Norge og Sverige, så »Vennen« kan udvides, vil disse lande få deres egne sider i bladet på deres egne sprog og redigeret af deres egne landsmænd. I de kommende måneder må vi sætte alle sejl til, så de helt store resultater kan nås.

Hovedbestyrelsen.

»Vennen« udgives af »Forbundet af 1948« og udkommer 10 gange om året. Abonnement kr. 6,00 pr. halvår og kr. 12,00 pr. helår, kan indbetales på postkonto 727 15, c/o »Forbundet af 1948«, postbox 809, København Ø. Bladet tilsendes abonnenter i lukket kuvert. Al post vedr. foreningen og bladet sendes til »Forbundet af 1948«, postbox 809, København Ø. Redaktionen slutter den 5. i måneden. Redaktører: »Homophilos« og A. J. Madsen (ansvarshavende), postbox 809, København Ø. Trykt i »Firmatryk«, København, Søborg.

OM HOMOSEKSUALITETENS OPSTÅEN

Nye videnskabelige forskningsresultater

Af *Akantha*, Berlin

I denne og en følgende artikel skal omtales et overordentligt værdifuldt videnskabeligt arbejde, som blev offentliggjort i 1941 i »Münchner medizinischen Wochenschrift« nr. 35, pp. 961—965 af dr. med. habil. Theo Lang, München under titlen »Arvebiologiske undersøgelser vedrørende homoseksualitetens opståen«.

Der er jo også blandt de aktive forkæmpere for de homoseksuelles ligeberettigelse nogle, som er af det standpunkt, at medicinske og overhovedet naturvidenskabelige forskninger og undersøgelser af homoseksualitetens oprindelse og art er unyttige, ja endog skadelige. Således forsvarer et tidligere medlem af *Hirschfelds* »Wissenschaftlich-humanitäre Komitee« det standpunkt, at selv det absolut sikre videnskabelige bevis for homoseksualitetens medfødthed og biologiske betingethed ikke skulde foranledige lovgiverne til at afskaffe forældede lovparagraffer.

Det er naturligvis rigtigt. *Alene* med medicinsk-naturvidenskabelige argumenter lader problemet sig ikke løse. Dertil må i hvert fald komme *det* retsfilosofiske argument, at ved en homoseksuel indstilling (*Veranlagung*) bliver ingen uinteresseret (d.v.s. udelagtig) tredjes ret skadet. Den overordentlige vigtighed af medicinske undersøgelser fremgår af følgende betragtning: Når det uden modsigelse står fast, at homoseksualitet er et arvebiologisk betinget, medfødt fænomen, så falder dermed straks modstanderens hovedargument, som nemlig påstår, at loven må beskytte »normale« mennesker, især de unge, mod at blive forført til homoseksualitet.

Dernæst viser det sig, hvad empirisk (erfaringsmæssigt) allerede forlængst står fast, at der ligeså lidt kan ske en forførelse til homoseksualitet som en »helbredelse« for homoseksualitet. For her at undgå misforståelser skal imidlertid endnu siges følgende: Man må skelne mellem ægte (genuin) homoseksualitet, som er medfødt, henholdsvis arvebiologisk betinget, og den såkaldte *pseudo*-homoseksualitet ved hvilken sidstnævnte man som bekendt forstår det faktum, at også fuldstændig »normale« mennesker lejlighedsvis udfører homoseksuelle handlinger. De udfører imidlertid da (f. eks. på skibe, i fængsler og kostskoler) kun *surrogat*-

handlinger, som bliver udført *faute de mieux*, det vil her sige *faute de femmes* (af mangel på kvinder. Red.), og som på ingen måde rører den indre indstilling hos vedkommende individer.

Det vil altså sige: Det er naturligvis muligt at »forføre« et »normalt« menneske til homoseksuelle *handlinger*, men det er fuldstændig umuligt også at forføre ham (eller hende) til homoseksuelle *følelser*. Men netop disse *følelser* er afgørende for homoseksualitetens diagnose. Efter disse principielle forbemærkninger kommer vi nu til *Langs* arbejde. Forfatteren går ud fra, at der naturligvis ved de overordentlig indviklede tildragelser, der fører til bestemmelse af kønnnet, meget let kan forekomme fejludviklinger. — For at muliggøre den ikke naturvidenskabeligt uddannede læser forståelsen af den følgende fremstilling må jeg her kort komme ind på kønsbestemmelsens mekanisme.

Ethvert højere levende væsen udvikler sig af sammensmeltningssproduktet af den hunlige ægcelle med den hanlige sædcelle. Flertallet af alle en levende skabnings egenskaber bliver bestemt af faktorer, som ligger forankret i de såkaldte kromosomer, som er bestemte bestanddele af cellerne. Således også med kønnnet. Enhver celle i det menneskelige legeme har 48 sådanne kromosomer. For at dette tal også efter sammensmeltningen af ægcelle og sædcelle kan blive bevaret (Boveris lov om kromosomtallets konstans) gennemgår kønscellerne bestemte delingsprocesser, gennem hvilke sluttelig de færdige kønsceller kun indeholder 24 kromosomer. Forbinder så ved befrugtningen ægcellen sig med sædcellen, har det opståede væsen igen de 48 kromosomer.

Hos mennesket skelner man nu mellem særlige kønskromosomer, som bestemmer kønnnet. Der findes her hos kvinden to fuldstændig ens kønskromosomer, som bliver betegnet med x (homozygot). Manden er derimod heterozygot, d.v.s. han har to forskellige kønskromosomer, nemlig x og y. Når nu de 48 kromosomer ved kønscellernes delingsproces spalter sig, så spalter også kønskromosomerne sig. Kvindens ægceller bærer naturligtvis et x-kromosom. Manden derimod producerer halvt kønsceller med x-kromosom, halvt kønsceller med y-kromosomer.

Nu skabes der, alt efter hvilken mandlig celle, der forener sig med den kvindelige, enten et mandligt eller et kvindeligt væsen. Af denne grund skulde der altså fødes lige mange drenge og piger. At dette ikke er tilfældet har andre grunde, som jeg ikke skal gå ind på her. Faktum er,

EN KVINDES ENSOMHED

Af Ilse Bariel

»*Vennen* har taget et problem op, som har bud til mange mennesker. Der arbejdes på en meget fin fløj, så at al smudsighed bortelimineres, og menneskets fineste følelser kommer i forgrunden — dér hvor ingen tvivl er mulig om en renlivet og retlinet tilværelse, også — og ikke mindst — for de af mængden kaldet »unormale« mennesketyper.

Radclyffe Hall kalder den homoseksuelles tilværelse for en ensomheds brønd. Hvad skaber da denne ensomhed? — For det første er det menigmands syn på og manglende forståelse af et følelsesliv, der kan være så fint og stærkt, at man ikke er i stand til at måle styrkegraden. Lad mig give et eksempel:

En homoseksuel kvinde blev ved sit første møde med en mand klar over sin egen stilling. Den havde indtil da ligget latent i hendes bevidsthed, men da hun skulde bestå sin prøve, faldt der et slør fra hendes øjne, og hun følte sig så hjælpeløs alene.

Engang forsøgte hun meget diskret at føle sig for hos sine forældre. Moderen anede næppe, at der fandtes mennesker, der var *så* unormalt indstillet, og faderen — ja, han *turde* vel ikke udtale sig, fordi det var noget, som et pænt, borgerligt og socialt menneske rigtignok ikke kunde udtale sig om.

Datteren lukkede straks i for sine tanker. Hun turde ikke gå nærmere ind på problemet, fordi hun vidste, at et uoverlagt ord vilde bringe dem et chok, og det brød hun sig ikke om at udsætte dem for. Hun gled tilbage i angsten, fortvivlelsen og ensomheden. Hun turde ikke diskutere sit tilfælde med en udenforstående.

Her begyndte hendes ensomhed. Den fortsatte derved, at det altid var en følelsesmæssig fuldt »normal« kvinde, hun følte sig tiltrukket af. Men hendes fine forståelse og takt forbød hende at leve andet end en »tilbedelse-på-afstand«-tilværelse, der til tider kunde bringe hende på vanvidets rand, men som til slut gav hende en dybere visdom. Hun blev en beherskelsens mester, for hun evnede at skjule sig bag en maske af ligegyldig-

at forholdet mellem kønnene ved fødslen er 106 : 100, således at der for hver 100 piger fødes 106 drenge.

(Fortsættes).

hed, fordi hun var bange for, at hun ellers vilde støde den anden fra sig.

Resultatet blev, at hendes oversensible sind blev udsat for en meget hård belastning ved at fastholde denne — en drømmers — tilværelse. Hun skuffedes gang på gang, fordi hun aldrig kunde få lov at tale ud og finde forståelse hos modparten. Gjorde hun det, gik der noget i stykker i deres venskab, og det dræbte noget af det bedste i hende.

Dette blev vel hendes dybeste ensomhed. Den var næsten værre end det, at det almene menneske i al sin uvidenhed ikke skænkede den kategori af menneskeheden, *hun* tilhørte, andet end skeptiske og uskønne tanker. Mon ikke sidstnævnte forhold er det, der er tungest at bære for det menneske, der føler sig uden for al menneskelig ret til at leve?

Hvor mange vil ikke i sådan et tilfælde give efter for øjeblikkets svaghed og slippe beherskelsens tag i sig selv med det resultat, at alt det fine og skønne er stærkt på vej til at gå tabt. Det er en side i disse menneskers natur, som skal være under vågen kontrol.

Du må hellere selv blive skubbet til side, trådt på, hånet og miskendt, end at miste det fine og ædle, der bor dybt inde i dig. Det er for skønt til, at det må tilsmudses. Det er en ren og fin tanke, der lever og drager ånde, at man skal forædle sig selv. Det kan koste kamp, men at komme i så nær kontakt med sit indre indebærer vel i sig selv lønnen for alle de stød, man får, når nedbrydende tanker og strømninger ligger hindrende i vejen for fuldstændig sjælelig overvindelse og sejr.

Lad aldrig det bølleagtige komme frem i din adfærd, for så ødelægger du jo netop det, der bunder dybest — takten og forståelsen for andres intimeste følelser. Forsøg på ikke at fortvivle over den lod, Gud i sin uendelige visdom tilmålte dig. Tro ikke, at der ikke har været en dyb mening med hele din tilværelse. Det er karma-loven (skæbneloven), der virker. Du skulde blot bruges på anden måde i denne tilværelse. Og fordi du var stærk nok til at bære det, blev dette åg lagt på dine skuldre.

Sig nu ikke, at du ikke kan se forsynet heri, for hvis du tænker på den tilværelse, der engang vil blive enden på denne prøvelsernes tid, så vil også du kunne se din skæbnetråd, og du vil bøje hovedet i tak til den store mester, fordi han gav dig lov til at prøve alle de stærkeste kræfter, du fik i eje. Det gælder om ikke at bukke under, men at leve sit liv færdigt og gøre andre alt det gode, man evner. Så er man et skridt længere fremme på fuldkommenhedens vej.

INGEN POLITISK TENDENS

Kære »*Vennen*«!

Må jeg takke jer for jeres forening og blad. Vi kan ikke alle have samme mening og forudsætninger, så jeg synes, at nogle af artiklerne skyder over målet.

Hvorfor gøre det hele så vanskeligt? Hvorfor vi er sådan, kan det være meget fornøjeligt at diskutere, men jeg tror, at de fleste af dem, der er så ulykkelige over at være homoseksuelle, hovedsageligt er ulykkelige, fordi de savner en partner. Her synes jeg, »*Vennen*« har sin store mission — at bringe de ensomme sammen. To må man være — det er sagt fra tidernes morgen, på tusinde måder, tusinde gange, og det bliver det ikke mindre sandt af.

Det, der imidlertid får mig til at gribe pennen, er udplukket af »Politiken«s artikel af 30. juli om »Familie og køn i kommunistisk ideologi«. På mig virker artiklen — altså »*Vennen*«s udpluk — demagogisk og brugt i en bestemt hensigt. Sikkert meget få af »*Vennen*«s læsere har særlig meget kendskab til russiske forhold, og som følge heraf forekommer det mig, at det er redaktionens pligt at kommentere en sådan artikel. Men dette vilde være *politik* — en ting, som efter min mening bør være bandlyst fra »*Vennen*«s spalter.

Der er homoseksuelle i alle lejre — og tolerance er jo netop det, vi selv angler efter. Det er individet, der bør interessere os, ikke om det tilhører en bestemt politisk overbevisning — en særlig race eller religion.

Med venlig hilsen

Jane.

— — —

Vi er ganske enige med indsenderen i, at politik må være bandlyst i »*Vennen*«. Derimod kan vi ikke forpligte os til at tie med oplysninger om, hvilke nationer der behandler homoseksuelle barbarisk. Vi har i tidligere numre bragt stof om amerikanernes bornerthed og snærpethed, vi har fortalt, at englænderne lader den nazistiske lovgivning mod de homoseksuelle i Tyskland være i kraft, og vi har talt om uhyrligheder i forbindelse med en forældet norsk lov. Hvorfor blev der da ikke protesteret?

Vi vilde netop have politisk tendens, såfremt vi kun kritiserede de vestlige lande, der forfølger de homoseksuelle. Også de østlige lande må stå for skud, når de er lige så reaktionære. Der var ikke anden hensigt med

at bringe det nævnte udpluk af »Politiken«s kronik end den, at det var det eneste i artiklen, der havde relation til vort emne. Vi plukker jo nyhedsstof om homoseksualitet overalt, hvor sådant findes. Også i fremtiden vil vi tillade os at sige vor mening om enhver sjofel behandling af homoseksuelle uden ringeste skelen til, om det foregår på den østlige eller vestlige side af jerntæppet.

Red.

VENSKABET GENNEM TIDERNE

Af Argos

Venskab! Jeg har ofte spurgt mig selv: hvad skaber denne mærkelige følelse og længsel? Dette begreb, som vist alle uden hensyn til køn længes efter hele livet, og hvis manglende opfyldelse får så mange mennesker til at leve en tilværelse i dagdrømme, der kan tappe mennesket for livskraft, gør timerne bitre, forstærker ensomhedsfølelsen og avler en bitterhed mod selve livet.

Følelser er ubegribelige svingninger, der står hårfint mellem væren og ikke-væren, i »bunden« stærkt bundet til personlighedens individualitet, måske med en tendens til at fortabe sig i underbevidsthedens sfærer, hvor de driver deres hemmelige spil i menneskets driftsliv.

Enhver følelse, der ved synet eller berøring af en person af ens eget køn optræder seksuelt farvet eller fører til en seksuel handling, er homoseksuel, også hvis den kun optræder periodisk. Der kan altså ingen forskel være mellem ægte homoseksualitet og spontane homoseksuelle handlinger. Sidstnævnte finder f. eks. sted, hvor mænd er afskåret fra at have kønslig omgang med kvinder, altså en slags surrogat, men alligevel en virkelig homoseksualitet, da det var en handling forbundet med fuld tilfredsstillelse.

Homoseksuelle handlinger kan kun være dikteret af en tilsvarende følelse, og man kan ikke forvente, at en forståelse af forbud skal være til stede. På samme måde som en mand og kvinde søger sammen for at grunde ægteskab og befordre racen, således virker den »anormale«s drift ligeså målbevidst. J. J. Rousseau tager fejl, når han siger, at familien er det eneste naturlige samfund. Den homoseksuelle kærlighed er lige så identisk med den sociale indstilling og hviler på samme menneskelige grundlag, der er kultur og moral. I den homoseksuelle kærlighed forenes

manden med vennen, der har hans ledelse nødvendig. Vennen bliver kærlighedsobjektet, for hvem manden udfolder sit »jeg's« bedste egenskaber.

Som vi ser, er følelsen for venskab meget vanskelig at skille ud fra driftslivet, men lad os se, hvordan man i fortiden har set på venskabet.

Igennem alle tider er venskab blevet prist som noget stort og skønt. Igennem alle tiders og alle landes litteratur klinger en lovsang om venskabets troskab. Allerede antiktiden vidste at skatte venskabet højt. Grækenland kunde takke venskabet for sit statslivs kraft og sin kulturs højde. Der kan ikke være tvivl om, at kærligheden til manden må søges som en vigtig politisk faktor i det gamle Grækenland. Det er sikkert med rette, at Symonds betegner Walt Whitman som den forfatter, der i ånd og fremstilling er ægte græker. W. indser, at mandens kærlighed til manden er politisk vigtig, men er dog så forblændet at tro, at homoseksuelle handlinger bør udelukkes. Venskabsfølelsen i Grækenland havde imidlertid en seksuel baggrund. Ganske vist stræbte man efter driftens forædling, men hengav sig dog ikke til noget selvbedrag m. h. t. venskabets sanselige natur og havde mod til at se sandheden i øjnene. Iøvrigt er kærligheden til manden og ynglingen uløseligt forbundet med græsk litteratur.

Ganske vist siger Ivan Bloch i »Die Perversen«, at homoseksualitetens stærke udbredelse i det gamle Hellas kan føres tilbage til biseksualiteten, som han mener er stærkt udpræget kort før og efter puberteten, men senere hos de fleste individer dukker lejlighedsvis op. Han forfalder dog stærkt til modsigelser, idet han udtaler, at heteroseksuelt indstillede kan forvandle sig til homoseksuelle. Dette holder han for noget ganske selvfølgeligt, d.v.s. det samme som, at det omvendte vil kunne finde sted. Altså faktisk at homoseksualitet kan læres — noget forbistret vrøvl.

I Goethes underholdning med kansler Fr. v. Müller en aprildag 1830 faldt samtalen på den græske ynglingekærlighed, og Goethe udviklede da, hvorfra den stammer (v. Müller udtaler sig ikke herom), men efter Goethes æstetiske målestok var manden smukkere, fortræffeligere, mere fuldendt end kvinden. En sådan engang opstået følelse gik da meget let over i det groft materielle. Ynglingekærligheden er gammel som menneskeheden, og man kunde derfor sige, at den er i naturen, selvom den samtidig er imod naturen. Iøvrigt kan man let mistænke Goethe for en mere aktiv interesse i spørgsmålet, når man læser nogle af hans »Vene-tianischen Diagrammen«.

I Hellas brød den homoseksuelle kærlighed sig baner igennem de filosofiske skoler, gymnasier, atletiklege o. l., og som i Hellas forstod man også i Rom at ære venskabet. Iflg. Cicero kan intet hus, ingen stat bestå uden venskab. Hvad der i antiktiden blev så højt æret, det blomstrer først rigt i kristendommen. Høje forbilleder på venskabets troskab forekommer i Det gl. testamente, f. eks. venskabets høje sang, som David synger til sin Jonathan. Kardinal Faulhaber skrev engang: »Det er en kongesang om venskabets troskab, en stor sang for den store sjæl, der ved fjendens grav kan glemme fjendskabet, men ved vennens grav ikke kan glemme venskabet«.

Også i kristendommen betyder venskabet kilden til sand livsglæde og skønhed i og ved livet. Dybere, mere vemodigt har vel ingen skildret venskabet end Gregor fra Nazians i sin sørgetale over vennen Bazilius: »Ja, os syntes kun een sjæl at være, som to legemer bar. Selvom man ikke tør tro dem, der siger, at det store alt er i alle ting, så må man dog tro mig, når jeg siger, at vi begge var i en af os og enhver af os i den anden«.

I filosofi, litteratur og digtekunst er venskabet besunget af alle tiders store ånder, repræsentanter for høj intelligens og stor forfinelse. Boethius har undersøgt venskabet, middelalderens tænkere skrev afhandlinger derom. Venskabet er behandlet i de forskellige teologiske skoler, af renaissansens filosoffer, f. eks. Michel de Montaigne, der om venskabet med Etienne de la Boetie siger, at hvis nogen spurgte ham om, hvorfor han holdt af Etienne, måtte han svare: »Fordi det var ham, fordi det var mig«. Finere kan det vist ikke udtrykkes.

Shakespeares venskabssonetter er berømte. Goethe kalder venskabet »ein zartes Band der Geister durch Harmonie im grossen und edlen«. Hölderlin har i sin Hyperion sat venskabet et uforglemmeligt mindesmærke. Om Hyperions forhold til vennen Alabanda siges der:

»Vi mødte hinanden som to bække, der risler ned fra bjerget og på vejen slynger den last af jord, sten, råddent træ og det hele træge kaos, som lammer deres løb, fra sig for at bane sig vej til hinanden, og forenet og grebet af fælles kraft som en majestætisk strøm begynder vandringen mod havet langt borte«.

Igennem tiderne har man forstået, at virkeligt venskab ikke alene er en stor og sjælden dyd, men også et mål mod en høj sædelig udvikling. Venskabet indtager i personlighedens udvikling en central stilling. Ven-

nen betyder for den unge i pubertetsalderen opfyldelsen af en længsel, forløseren af uforståelighedens ensomhed. For vennen åbner den unge sin sjæl. Vennen får indblik i det indres rige, der ellers er så omhyggeligt aflåset for andre.

Walter Flex udtrykker det henrivende forstående i »Der Wandere zwischen zwei Welten«, når han siger: »Min ven, min ven, min sjæl toner tilbage fra din som en klokke, der i bølgende klange får søsterklokken til at svinge med« og slutter passagen med, at »venskabet lod ham mere mærke, end han udtalte det«.

Det dybeste venskab ligger ikke i lystige dage, men i forståelse i taus ro. Venskabets høje værdi for mennesket udtales så rigtigt i Edda, hvor der står: »Har du en kær ven, løs som den første aldrig det inderlige bånd. Harmen fortærer dig, når du ikke mere kan åbne dit hjerte for den anden«.

Muligheden for realisering af de etiske værdier ligger i venskabet. Venskabet er en af de vigtigste faktorer i den sædelige personligheds udvikling. Det er i stand til at vække alle de i sjælen slumrende anlæg til fuld virksomhed og således befordre karakterens udvikling. Værdien af venskabet ligger først og fremmest i personlighedens forædling, der ved vennebåndets sammenslutning bliver til en ideel enhed. Gennem hengivelsen af det eget »jeg« til vennen bliver det isolerede »jeg's« tætte skranke brudt, og egoismen træder tilbage. »Jeg« udvider sig gennem »du« til »vi«, nye væsensrigdomme bliver født og virkeliggjort ud af det dybe, i sin personlige kerne gående forhold.

Den seksuelle tiltrækning adskiller sig i sin karakter stærkt fra venskab ved sin pludselige optræden. Ved den viger det åndelige tilbage for det fysiske. Ved venskab er det omvendt. Derfor er ligesom i kærligheden tilstedeværelsen af den elskede det lykkeligste, måske fordi man her beherskes af tanken, der står i en idé's tjeneste. Som en gammel herre, der havde defineret sine erfaringer om venskab og kærlighed, sluttede: »Jeg har mange venner, uden at jeg har følt kærlighed til dem, men der gives intet menneske, jeg har elsket, uden de besad mit inderligste venskab«.

I kærligheden gives ingen tilfælde, den er lovbunden. Hvad er tilfælde? Noget vi ikke forstår? Lejligheden, ved hvilken en handling opstår, bliver i reglen glemt. Kun resultatet af handlingen forbliver bevidst.

De tre kategorier igen

Af Sebastian Bauer

Som fremdrager og oversætter af van Santhorst's artikel »Tre slags homoseksuelle« (august-nummeret) må det i forbindelse med Basta's rosende kommentar være tilladt mig at bemærke, at disse tre grupperinger selvfølgelig — som vistnok også bemærket — ikke er definitive. Der må regnes med en kontinuerlig overgang både fra de tre grupper indbyrdes og også fra det store skræmmebillede »det normale, heteroseksuelle forhold«. Basta er sikkert selv et eksempel på sådan en overgangsform, hvad der gives udtryk for i protesten mod påstanden om de paidophiles uegnethed til venskab med heteroseksuelle kvinder. Højest sandsynligt viser dette netop, at Basta selv ikke er et eksemplar af gruppen ynglingeelskerne som ren ydergruppe.

Netop dette forhold, der groft kan stilles op som modsætningen mellem på den ene side den feminine mand og på den anden side den maskuline mand, der er drengeelsker eller bedre ynglingeelsker, er af afgørende betydning for »Forbundet af 1948«s fortsatte beståen og arbejde på en bredere front. Den overhængende fare for »Forbundet« er jo at blive *kun* en forening af feminine mænd, men de feminine mænd udgør jo kun en del, måske kun en lille del af de homoseksuelle. Til undgåelse af dette kræves der en alsidig, kultiveret og stærk bestyrelse og — ikke mindst — tålsomme og tålmodige medlemmer.

Alene det at få de to hovedgrupper: de effeminerede*) mænd og de ynglingeelskende mænd til at føle en sådan grad af fællesskab, at de kan udholde at samles, vil være noget af et kunststykke. Sagen er jo, at medens den feminine mand søger den maskuline, så kan den maskuline homoseksuelle i de 90 pct. af tilfældene allerhøjest tolerere den feminine, men føler sig ikke tiltrukket af ham, ja møder ham jo i de fleste tilfælde med uvilje eller afsky. Dette er værd at overveje!

*) Betyder »kvindagtig«. Red.

Det forekommer os, at dette med uvilje og afsky er noget overdrevet. Eller også er »kunststykket« lykkedes, for vi har det alle dejligt sammen i vort forbund. Sammenhold af kollegiale grunde har jo også sin store

Ved De —

— at personer, der ynder at optræde i det modsatte køns klædedragter, kaldes transvestiter. Ifølge Fabricius Møllers »Kønslivet« regner man med, at en trediedel af transvestiterne *ikke* er homoseksuelle.

☆

— at før kristendommen var homoseksualitet en ganske naturlig ting. Efter kristendommens indførelse blev det en synd, som man dog godt senere hen kunde få aflad for hos paven.

☆

— at en kvindelig læge i en købstad for ca. 30 år siden ansøgte det stedlige byråd om tilladelse til at gå med lange benklæder!

☆

— at man går ud fra, at Shakespeare var homoseksuel, fordi flere af hans sonetter er stilet til en ung mand.

☆

— at der i begyndelsen af tyverne var en meget kendt tysk schlager: »Sei meine Frau« — med undertitlen »Das lilla Lied« — hvortil der blev lavet en speciel homoseksuel tekst, som blev forbudt.

☆

— at et græsk sagn fortæller om den meget smukke yngling, Narkissos, der var uimodtagelig for kvinders elskov. Men da han så sit eget spejlbillede, blev han forelsket og hentæredes i betragtning af det. Der, hvor han døde, voksede narcissen op.

☆

— at der på tysk er udkommet et lille hæfte af Herman Bang: »Gedanken zu dem Sexualitätsprobleme«. — Har ladet mig fortælle, at hæftet først måtte udgives en halv snes år efter Herman Bangs død.

☆

— at Ferrante Pallavicino, som levede fra 1618—44 og i Rom indtog en høj rang i kirken, er forfatter af et værk, et forsvar for homoseksualitet. Pallavicino blev halshugget 26 år gammel efter at have udgivet nogle satiriske skrifter om pave Urban VIII.

Bjørn.

værdi. Men da de feminine vitterlig opnår kontakt, må der da også være en hel del af de maskuline, der kan lide dem. Og gudskelov for det!

Red.

Banal kønskonstellation?

Hver gang, jeg læser »*Vennen*«, finder jeg noget at protestere over — og det er vist kun godt. Værdifulde blade har altid en omfattende læserdiskussion. Denne gang er det passager i en artikel af vor udmærkede redaktør Homophilos, der irriterer mig. Jeg ved, at jeg ikke er ene om at protestere, hver gang der i »*Vennen*« er tendens til at hæve »os homoseksuelle« op i et plan, hvor de færreste af os kan holde os ret længe uden at dumpe ned. Det får være.

Men lad i hvert fald være med at vende sagen, så det til sidst ser ud, som om det er de 90 procent af menneskeheden, der er vild på kareten, og os andre, der har patent på det eneste rigtige. Hvad skal et udtryk som »den banale kønskonstellation, som menneskene har videreført fra dyreriget«, gøre godt for? For mig at se kan det kun skade vor sag, og med virkeligheden har det da intet at gøre.

Basta.

— — —
Vi har ikke patent på det eneste rigtige, men naturen er så rig i sin variation af udtryksformer, at det på den anden side er stupiditet at betragte vor indstilling som mindreværdig. Den, der vil have naturen i spændetrøje, eller ensrette den, kommer galt af sted. Hvad det banale angår, da er det vist nok at henvise til, at ordet betyder »hverdagsagtig« eller »almindelig«. Når man erindrer dette, er der intet grundlag for »Basta«s indsigelse.

Homophilos.

Op med humøret!

Maler man ikke i al for høj grad fanden på væggen i dette blad? Der tales ustandselig om mangel på forståelse hos vore medmennesker, og de få forstående, der tilsyneladende findes, bliver holdt frem til beskuelse som sjældne skatte. Det står vist ikke slet så dårligt til, som man fremstiller det. Det gamle ord: »Smil til verden, så smiler verden igen«, gælder også for de homoseksuelle.

Alt for mange homoseksuelle er selv skyld i, at omverdenen betragter dem som underlige individer. Ikke alene modifikation i klædedragt og opførsel spiller en rolle. Et godt humør, et glad ansigt at vise verden vil gøre vejen meget lettere at gå. Ensomhedsfølelsen, der hos så mange homoseksuelle har udviklet sig til et ensomhedskompleks, er ikke noget,

de homoseksuelle har patent på. Den findes i lige så høj grad hos de heteroseksuelle. Lad mig her citere overlæge Geert-Jørgensen: »Ethvert menneske er i sit sjæleliv ganske overladt til sig selv«. Det er så sandt, som det er sagt. Det er nemlig kun gennem ydre kontakter og udtryksmidler, vi formår at registrere hinandens følelser og tanker. Endnu er den »intraverte sjæleanalyse« ikke opfundet.

Vi er alle skuespillere, mere eller mindre, og ligesom den heteroseksuelle daglig må spille lidt komedie for at slibe de skarpe kanter af og fjerne de mest iøjnefaldende særpræg, må den homoseksuelle også udnytte sit talent fuldt ud. Et godt humør, det være sig nok så kunstigt på vanskelige dage, vil altid give lettere gang på jorden og fjerne nogle af de mange forhindringer.

Observer.

Tegning lånt fra »*Vriendschap*«, Holland

HOMOEROTISK LITTERATUR

Bøger på dansk (supplement)

Efter at have fået yderligere oplysninger fra vore læsere bringer vi her en supplementsliste til den bogfortegnelse, der er trykt side 85—86 i »Vennen«s august-nummer. I nogle af bøgerne er hovedpersonen homoseksuel, mens emnet i andre af dem behandles mere periferisk.

Buchholtz, Johannes: Skænk mig fjender. Skuespil. (Gyldendal). 128 s. 1926.

Dons, Aage: Koncerten. (Nyt nordisk forlag). 248 s. 1935.

Fallada, Hans: Hackendahl gi'r sig ikke. (Jespersen & Pio). 588 s. 1941.

Gide, André: Falskmøntnerne (Aschehougs forlag). 460 s. 1941.

Glaeser, Ernst: Den sidste civilist. (Nærmere oplysninger mangler).

Hanley, James: Dreng. (Forlaget af 1939). 294 sider. 1942 (M).

Hasek, Jaroslav: Den gode soldat Svejks eventyr under verdenskrigen. (Nyt nordisk forlag). 1. bind 264 s. 2. bind 264 s. 3. bind 360 s. 1930—31.

Herdal, Harald: Løg. (Hasselbalch). 486 s. 1935.

Hesse, Hermann: Under hjulet. (Aschehougs forlag). 184 s. 1944.

Isherwood, Christopher: Farvel til Berlin. (Branners forlag). 240 s. 1939.

Isherwood, Christopher: Mr. Norris skifter tog. (Aschehoug). 312 s. 1939.

Istrati, Panait: Kyra Kyralina. (Carit Andersens forlag). 206 s. 1941.

Istrati, Panait: Mikhael. (Carit Andersens forlag). 176 s. 1947.

Jensen, Thit: Den erotiske hamster. (Gyldendal). 228 s. 1928.

Laclos, Choderlos de: De farlige bekendtskaber. (Pios forlag). Trykt i 700 nummerede eksemplarer. 1. bind 188 s. 2. bind 198 s. 1918.

Lacretelle, Jacques de: Marie Bonifas. (Hagerup). 272 s. 1927 (K).

Lacretelle, Jacques de: Silbermann. (Hagerup). 128 s. 1926.

Louys, Pierre: Aphrodite. En roman om kærlighed fra antikkens Alexandria. (A. Christiansens forlag). 368 s. 1905. (K).

Madsen, Børge: Jeg er salig. (Theilgaards forlag). 272 s. 1944.

Mann, Thomas: Døden i Venedig. (Gyldendal). 162 s. 1913.

Mann, Thomas: Tonio Kröger. (V. Pio). 136 s. 1905.

Martin du Gard, Roger: Familien Thibault. (Hagerup). 1. bind (Den grå stilebog). 156 s. 1926.

Maupassant, Guy de: Smukke ven. (A. Christiansens forlag), 688 s. 1905.

Michaelis, Karin: Familien Worm. (Jespersen & Pio). 270 s. 1933.

Motley, Willard: Lev stærkt — dø ung. (Westermanns forlag). 396 s. 1948.

Petronius: Satyricon. (K. E. Hermanns forlag). 190 s. 1945. (M).

Platon: Faidros. (Svegård, Sorø). 148 s. 1924.

Platon: Symposion. (Gyldendal). 136 s. 1928.

Poincanard, Jean: Barbarkvinder. Et fransk øjenvidnes afsløringer af hårrejsende tyske tilstande. (Nordiske forfatters forlag). 206 s. 1917. (Beslaglagt).

Sadler, Michael: Aristokrater. (Gyldendal). 168 s. 1926.

Severinsen, Hans: Der kan ske så meget på otte dage. (Jespersen & Pio). 244 s. 1939.

Strindberg, August: Dødsdansen. Drama. (Gyldendal). 192 s. 1914.

Zola, Emile: Faldgruben. (Martins forlag). 408 s. 1910.

Zola, Emile: Nana. (Gyldendal). 392 s. 1934.

Hermed omfatter de samlede fortegnelser ialt 81 bøger, og det må kaldes et smukt resultat. Vi takker vore læsere for den gode hjælp. Alle oplysninger har ikke været lige korrekte, men vi har korrigeret dem ved hjælp af »Dansk bogfortegnelse«, så alt nu skulde være rigtigt.

Homophilos.

FRA LIVETS ARE A

En af vore læsere beklager sig over, at der i annoncerne sjældent angives, hvor den pågældende bor, og det synes vi, han har god grund til. Det må være i alles interesse, at byen eller i hvert fald landsdelen opgives i alle bekendtskabs-annoncer.

☆

Ellen Duurloo har lige fået udgivet en ny bog på Carit Andersens forlag med titlen »Fru Ellermanns pensionat«. Bogen blev anmeldt i »Nationaltidende« den 7. oktober af Jacob Paludan, som bl. a. skriver: »I Ellermanns pension repræsenterer en ældre, døv post-baron den mandlige homoseksualitet i nobel form og to kusiner den kvindelige. Men der er heldigvis også folk uden slagside«.

☆

Dagbladet »Sønderjyden« skrev forleden bl. a.: »Hvad er det, der får en mand til at optræde maskulint og en kvinde feminint — eller omvendt? Mange homoseksuelle er levende beviser for, at det ikke er fysiske årsager, der er afgørende på dette punkt«. Senere fortælles, at et amerikansk medicinsk tidsskrift angiver, at talrige forsøg har vist, at hormoner kun hjælper, når der er tale om ligefrem hormonal underbalance. Såvel homoseksualitet som mildere tilfælde, hvor patienter udviser modsatte køns vaner, skyldes *psykiske* årsager, og i så tilfælde er hormonbehandling virkningsløs.

☆

Vaskeribud Peter Hansen, Grenå, fik — iflg. »Demokraten« den 2. september — i sommer tildelt et slag i nakken af den 23-årige landbrugsmedhjælper Knud Reinhardt Møller, Stensmark ved Grenå. Det foregik i Peter Hansens lejlighed, og der benyttedes en tom ølflaske, som splintredes og gav Hansen en blødende flænge. Voldsmanden har nu fået 30 dages fængsel — men kun betinget. Møller forklarede, at årsagen til overfaldet var, at Hansen »havde vist en unaturlig interesse for hans person«.

☆

Brugsforeningsbladet »Samvirke« havde i sit nummer fra 1. september en interessant artikel med titlen »Myten og mandfolket«. Der nævnes her, at mange mænd har mindreværdsfølelse, fordi de ikke mener, de er mandige nok, og nogle fabler om det 100 procents mandfolk. Men et sådant biologisk uhyre har man endnu aldrig stået overfor, skriver »Samvirke«. Det 100 procents mandfolk

eksisterer ikke. Der er ingen mand, som *kun* er mand — så lidt som nogen kvinde, der *kun* er kvinde. Vi er alle til hobe en kompot af mandligt og kvindeligt, og vort han- eller hunkøn er udtryk for en vis balancetilstand mellem de mandlige og de kvindelige kønselementer i os. Det nævnes tillige meget rigtigt, at det netop er denne blanding af mandligt og kvindeligt, der betinger den menneskelige personligheds uendelige nuanceringsmuligheder.

☆

»Katolsk Ugeblad« fra 28. august beskæftiger sig i en artikel med politiadvokat Lotingas bemærkelsesværdige interview i »Politiken« forleden. Man er bange for, at reformiveren på det juridiske område — altså den større tolerance — skal bevirke, at man også reformerer på moralens område. Og det er man urolig for, at politiadvokatens store frisind skal resultere i. Det er åbenbart bladet meget om at gøre, at den kristne moralopfattelse af homoseksualitet endelig ikke må blive mere »human« end hidtil. — Hvorfor kan kristne være så hårde, kolde og uforstående? På den måde går de bestemt ikke i den store nazaræers fodspor!

☆

Læge J. O. Jacobsen skrev i »Nationaltidende«s søndagstillæg den 25. september, at overvækst af binyrebarken eller svulstdannelser i denne kan bevirke, at såvel legemsbygningen som sjælelivet hos et hidtil normalt pigebarn antager et mandligt præg. Hun får en drengagtig skikkelse, idet brystet svinder ind. Hendes ansigtstræk bliver grovere, og hun får en mere eller mindre kraftig skæg-vækst og en dyb stemme. Menstruationen udebliver, og ofte bliver hun fed, ligesom seksualdriften forandres totalt. På samme måde kan en svulst i binyrebarken føre til en feminisering af manden, som så får kvindelige former, mister skægget og den øvrige mandlige behåring. De samme forandringer i binyrens bark kan pludselig gøre en mindreårig dreng kønsmoden og maskulin. Dette viser, at binyrebarkens hormoner står kønshormonerne nær, ikke blot i kemisk henseende.

☆

I »Forældrebladet« nr. 9 findes citeret nogle særdeles fornuftige ord af den svenske psykiater Gunnar Nycander, som mener, at også drenge og mænd skal have lov til at vise deres følelser. Vi homoseksuelle kender altfor godt, at etiketten kræver, at mændene offentligt skal undertrykke deres følelser, mens selv heteroseksuelle kvinder udmærket kan kysse hinanden eller gå arm i arm på gaden, uden at nogen tænker over det. Nycander siger, at især drengene lærer at snøre deres følelser ind i en spændetrøje: »En stor dreng græder ikke! »Du er vel ikke en kælegris som en pige«! Drengene skal bevare et pokeransigt, som er unaturligt for alle menneskelige skabninger, navnlig for børn. Og de hæmninger, det resulterer i, kan have de sørgeligste konsekvenser for den voksne mand. Vi må tilstræbe at opdrage mennesker, som har evnen til at give ømhed og tage imod ømhed uden at skamme sig.

Mennesket er morallovens skaber, ikke dens slave.

Johs. Hohlenberg.

Billeder eller ikke?

Hr. redaktør!

I augustnummeret fandtes billeder af to unge mænd. Jeg har studeret billederne og finder, at de to unge fyre såmænd ser meget søde og tiltalende ud. Det er der imidlertid mange andre, der også gør, og mig personligt har man ikke gjort nogen glæde ved at sætte d'herrers kontrafej i bladet. Forhåbentlig har de selv følt glæde ved at se deres lysende træk i bladet.

Jeg ved ikke, om det er planen, at »Vennen« i fremtiden vil bringe billeder af glamour-boys, svarende til de ædle fysiognomier, der lever op i de kulørte hæfter og på »Ekstrabladet«s bagside. Jeg vilde finde det meget uheldigt, og mange har samme mening som jeg. Bladet vil herved blive rykket ned i et simpelt plan, slet ikke svarende til dets ideelle stræben.

For mig at se er der ingen fornuftig motivering for disse billeders anbringelse. Er det for at dokumentere, at man godt kan se pæn og hæderlig ud, selv om man er homoseksuel? Det turde dog vist være overflødigt. Forøvrigt vilde der vel også kunne blive tale om misbrug, idet ondsindede personer kan sende billeder ind med falsk tilladelse af en, de vil have »hængt ud« i bladets spalter. — Hvad mener De selv, hr. redaktør?

Med venlig hilsen

Jack.

— — —

Ønsket om billeder er meget stærkt hos de fleste af læserne, og derfor har vi — i lighed med vore udenlandske kolleger — tænkt os at bringe sådanne illustrationer i så stor udstrækning, som de økonomiske forhold tillader det. Vi finder selv, at det er en ret uskyldig fornøjelse, når det gøres på en kultiveret måde og uden misbrug af nogen art. Vi skal gøre vort bedste for, at det øvrige stof ligger på et sådant niveau, at nogle uskyldige billeder ikke kan forrykke det gode helhedsindtryk af bladet.

Red.

Når man har frigjort sig for den tvang, der ligger i, hvad andre mennesker tænker om os, bliver tilværelsen en sand fornøjelse.

Citat af ukendt oprindelse.

En smuk gave

En af vore læsere, hr. Heinrich Olsen, som i 1932 udsendte den lille bog »Under fire øjne. Om homoseksualitet«, har foræret hele restoplaget — ca. 900 eksemplarer — til »Vennen«, så vi ad den vej kan få en ekstra indtægt til gavn for vor fælles sag. Vi takker hr. Olsen for den meget smukke gave, som vi nu håber, vore læsere vil omsætte til kontanter. Til gengæld kan vi så levere dem et større og bedre tidsskrift.

Der kan naturligvis være enkelte ting, man har forskellige meninger om, f. eks. dette, at forfatteren betragter homoseksualitet som en fejl fra naturens side, mens vi mere betragter det som et udslag af naturens alsidighed og store variationsmuligheder. Det ser heller ikke ud til, at hr. Olsen betragter biseksualitet som en overgangsform mellem hetero- og homoseksualitet. Ej heller synes han at mene, at homoseksuelle drages af hinanden indbyrdes, men her må det erindres, at der findes flere kategorier, ligesom det maskuline og feminine princip kan optræde i vidt forskellige konstellationer fra den ene homoseksuelle til den anden, så de udmærket kan finde egnede partnere indenfor deres egen kreds. — Men dette er allsammen småting, og som helhed giver bogen et udmærket indblik i den homoseksuelles liv og tankegang. Som sådan vil den være særlig egnet til at give »de ordinære« en bedre forståelse af os. Derfor køb bogen og lån den ud!

Homophilos.

»Under fire øjne« er på 46 sider og kan fås fra »Vennen«s ekspedition, postboks 809, København Ø for 1,50 kr. i frimærker, frit tilsendt. Vi tilråder os at aftrykke det forord, som fhv. justitsminister K. K. Steincke har skrevet til bogen:

Denne lille bog er skrevet af en ung arbejder, som jeg ikke kender. Når jeg er gået ind på at give den et par ord med på vejen, skyldes dette 2 grunde. For det første den almindelige, at der på dette område i høj grad tiltrænges rolig og saglig oplysning, der hverken spekulerer i sensation eller pikanteri, men dernæst den specielle, at undertegnede gennem sin lange embedsvirksomhed på »samfundets overdrev« tit og ofte har fået indblik i de tragedier, der udspilles med homoseksualiteten som baggrund. Ikke mindst i den periode, da jeg var justitsminister, så jeg ting, gennemgik jeg sager, eller fik jeg rystende personlige henvendelser,

der alt bevirkede, at den traditionelle indstilling, der også var min, måtte ændres til interesse, ja til forsøg på en mere indtrængende forståelse i den homoseksuelles samfundsmæssige og sjælelige vanskeligheder.

Derfor betegnede også straffelovsforslaget af 1924 et væsentligt fremskridt fra fortidens straffelovgivning på dette område, og derfor vil jeg tillige gerne ved dette forord bidrage til at hæve den tåge af rædelse, bornethed og umenneskelig dømmesygdom, der altid hviler over disse ulykkeliges liv.

Arbejdet prætenderer jo ikke at være nogen videnskabelig afhandling, rummer forskellige tvivlsomme påstande og er heller ikke fra formens side ulastelig, men det indeholder på den anden side så mange rigtige iagttagelser, så megen forståelse og kendskab til problemets forskellige sider, at mange vil have godt af at læse det med alvor og eftertanke.

Frederiksberg, den 16. maj 1932

K. K. Steincke.

FRA VORE AFDELINGER

København

Alle de hidtil afholdte klubaftener har været særdeles vellykkede med højt humør og nærmest overfyldte lokaler. Også fra provinsen, ja endog fra udlandet er der voksende tilslutning. En aften kom 5 udenlandske følelsesfæller ind på deres pas, og en nordmand kom flyvende, bare for at være med.

Månedens program:

Klubaftenerne begynder kl. 19,30 og afholdes i selskabslokalerne, Kompagni-stræde 21, 1. sal.

Lørdag den 5. november kl. 19,30. Klubaften. Causeri: Den danske skueplads og lidt til . . . Forfatteren Jules Arnes.

Lørdag den 12. november kl. 19,30. Klubaften. Foredrag: Sexualfrågan och homosexualitetsproblemet i Sverige. Taler: Herr Eric Thorsell, Stockholm.

Søndag den 20. november kl. 19,30. Klubaften. Litterær aften med oplæsning.

Lørdag den 26. november kl. 19,30. Klubaften. Program bekendtgøres ved opslag i klublokalet den 20. november (evt. andespil).

Hver aften sluttet med dans og selskabeligt samvær.

Gæstekort og medlemskort udstedes aldrig ved indgangen. Henvendelse herom må ske senest 3 dage før til postboks 809, København Ø.

Bestyrelsen.

Odense:

Forbundets Odense-afdeling arrangerede den 8. oktober en udflugt til en følelsesfælde på landet, der har et stort og smukt hjem. Det blev en meget fin aften med så stor tilslutning, at vi dårligt kunde være i den lejede rutebil. Omkring 35 deltagere kom til at opleve en dejlig aften i hinandens selskab. Skønt de nærmere detaljer kun var meddelt afdelingens medlemmer, var der foruden de mange rare fynboer + en englænder også deltagere fra København, Nykøbing F, Århus og Langeland. Var tid og sted blevet meddelt i »Vennen«, vilde alle rammer være blevet sprængt.

Efter en præsentation samledes man om et ualmindelig flot kaffebord, og afdelingens formand bød forsamlingen velkommen. Senere fik Homophilos ordet og holdt et lille foredrag om arbejdet bag kulisserne i »Forbundet af 1948«. Her fremkom interessante oplysninger, som de menige medlemmer ellers ikke har lejlighed til at få kundskab om. Der blev også talt af landsformanden, næstformanden og medlemmerne. Stemningen steg aftenen igennem og kulminerede, da dansen tog sin begyndelse.

Altfor hurtigt svandt timerne, og vi måtte tilbage til Odense. Det var trist at skulle skilles fra de mange sympatiske mennesker, hvoriblandt de fleste af os fik nye venner. Men der bliver nok lejlighed til at mødes igen. Her skal lyde en tak til den energiske bestyrelse for Odense-afdelingen og til det medlem, som stillede sit stilfulde hjem til disposition. Odense-afdelingen fik succes og er nu i fuldt sving ligesom København. Nu venter vi på jyderne! *En af gæsterne.*

Odense-afdelingen har allerede modtaget nogle tilbud om gratis logi i København, hvis afdelingen arrangerer en tur derved. Vi siger tak for dette smukke udslag af kammeratskab, som betyder så meget indenfor vort forbund. — Fremtidig er vor adresse således: Forbundet af 1948, Odense-afdelingen, postboks 265, Odense. *Bestyrelsen.*

Ålborg:

Et udvalg på tre medlemmer er dannet for at søge oprettet en lokal afdeling. En bestyrelse vil senere blive valgt. Tilrejsende eller lokale medlemmer af forbundet, som vil i kontakt med udvalget, kan skrive til Forbundet af 1948, Ålborg-afdelingen, postboks 124, Ålborg.

Århus:

I Århus har vi foreløbig fået en tillidsmand, som vil arbejde videre med dannelsen af en lokal afdeling. Såvel lokale som tilrejsende medlemmer, der ønsker kontakt i Århus, kan skrive til Forbundet af 1948, Århus-afdelingen, postboks 272, Århus.

»Vennen« udgives af »Forbundet af 1948« og udkommer 10 gange om året. Abonnement kr. 6,00 pr. halvår og kr. 12,00 pr. helår, kan indbetales på postkonto 727 15, c/o »Forbundet af 1948«, postbox 809, København Ø. Bladet tilsendes abonnenter i lukket kuvert. Al post vedr. foreningen og bladet sendes til »Forbundet af 1948«, postbox 809, København Ø. Redaktionen slutter den 5. i måneden. Redaktører: »Homophilos« og A. J. Madsen (ansvarshavende), postbox 809, København Ø. Trykt i »Firmatryk«, København, Søborg.

B Ø G E R

nye og antikvariske

SPECIALITET:

Seksual-litteratur

MALERIER . FYLDEPENNE

køber bladets læsere med fordel hos os, idet vi ikke alene er billigst kontant, men også på rate. Intet ratetillæg. Forlang boglister.

10 pct. af forlagets salg til læserne, uanset den enkeltes køb, tilgår Forbundet af 1948. Send Deres ønsker og bestillinger til:

Forlaget »AKTUEL LITTERATUR«

Postbox 3 - Nørresundby

Nyhed: »Vat og vand contra lægen og døden« af naturhelbreder Ejner Nielsen. 160 sider. Kr. 7,00.

Smukke, håndvævede halstørklæder

til damer såvel som til herrer leveres til en gros priser. Størrelser, farver og mønstre efter eget ønske. Johnna Andersen, TÅga 8017.

24-årig ung mand søger varigt venskab med maskulin, kultiveret mand, 25—35 år. Er mørk og 172 cm høj. Interesser: musik, litteratur, teater og friluftsliv. Er livsglad og altid i godt humør. Billet mrkt.: »O. 122«.

Forretningsmand, 40 år, høj, mørk, af upåfaldende væsen og ydre, søger forbindelse med 25—35-årig maskulin, stilfærdig ung mand. Helst en sådan, der foretrækker naturens skønhed fremfor barstolen og besidder både evner og interesse for varigt venskab. Svar med foto, der returneres, til billet mrkt.: »O. 123«.

Ung mand, 22 år, buffist, søger ad denne vej at finde en god ven fra Lolland, Falster eller Sjælland, 30—40 år, gerne en herre, der selv er ved hotelfaget, hvilket dog ikke er nogen betingelse. Alle breve besvares — dog ikke anonyme. Billet mrkt.: »O. 124«.

København, midaldrende herre, slank, naturven, provinsianer, gode interesser, søger korrespondance angående forskellige slags sport, bl. a. gymnastik. Billet mrkt.: »O. 125«.

København. Mand, ca. 50 år, med pænt arbejde, søger nobel og reel herres bekendtskab. Billet mrkt.: »O. 126«.

New York. Dansk-amerikaner, 40 år, høj, slank, mørk, ønsker korrespondance med herre på 30—40 år. Billet mrkt.: »O. 128«.

Stop for rødt, tænk dig om! Savner du ikke en oprigtig ven? Har du hjertet på rette sted? Er du velskabt, velklædt og ellers ved godt humør? Så er det nok dig, jeg søger efter. Jeg er bosat i provinsen, er 32 år, 178 cm høj, slank og mørk, har en lille butik, der giver lige »til øllet«, er kvik i replikken og ellers lige ud ad landevejen. Svar, gerne med foto, i billet mrkt.: »O. 127«.

Annoncepriser: 1/1 side 85 kr., 1/2 side 45 kr., 1/4 side 25 kr. og 1/8 side 15 kr. For 5 og 10 indrykninger henholdsvis 10 og 25 pct. rabat.